

ТРИ ГОДИНИ

Москва изправя каменно чело
с венец от нарциси и тръне,
и в бурния ѝ поглед тжне
загадката на светлото дело.

Сред дъжд от огнени стрели сама,
едничка в бурята среднощна,
стои тя горда и разкошна
и мощно грей сред ледната тжма.

Загърната вжв плащ от гръм и дим,
в небето поглед приковала, —
пред пристъпа на всека хала
тя спуска своя щит непобедим.

И, гръмнала с победни тжржества
и с вихра на своята сила,
в сърце си обич притаила,
Москва нашепва трепетни слова :

*

„В сенките на три години
аз блестя като звезда
и в гърдите ми не стине
пламъкът на любовта.

Сред безбрежни степи снежни
аз съм остров от сърца
и чрез вихрите метежни
пръскам огнени зрънца.

Пред просънени народи
като факел аз пламтя
и децата земни вода
към живот и свобода.“

